

holdet af denne Lov, men jeg har stemt for Overgangen til 2den Behandling i Saab om, at den efter 3die Behandling, naar den kom til Landstinget, maatte faae et forandret Indhold; thi jeg kan ikke erkjende, at det Indhold, dette Lovforslag har, er stemmende med Billighed og Nødsnødvendighed. Spørgsmaalet er ganske vist ikke nogen Livsraag, men det er et Spørgsmaal, som for en stor Klasse af Medborgere har stor Betydning. Jeg skal ikke inblade mig paa en nøiere Undersøgelse af, om det er rigtigt eller urigtigt at give Lønningsstillæg eller Dyrtidstillæg, om et saadant Tillæg skal staa paa Finantsloven eller paa en særlig Lov; om det er Dyrtid eller dyre Eider, alle den Slags Doktriner have ikke stor Betydning for mig. Gaar jeg til Finantsloven, finder jeg paa § 22 et Lønningsstillæg til Premierlieutenanter og Underofficerer, og saa veed jeg ikke, hvorfor der paa Finantsloven ikke skulde kunne staa et Lønningsstillæg til Kapitainer. Jeg ser altsaa ikke i Doktrinerne nogen særlig Grund til ikke at sørge for at komme til en Ordning med Hensyn til selve Sagen, og dem, det gaar ud over, er i Virkeligheden de Ustydige, der ikke kunne gjøre for, at man her nedsender sig i saadanne Undersøgelser. Saameget er i ethvert Tilfælde vist, at de faktiske Forhold nu ikke ere anderledes end dengang, man gav Dyrtidstillæget for 5 Aar siden, og naar det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) udtalte, at det ikke var „sandt“, saa er en saadan Udtalelse Noget, som det ikke gaar an at støtte paa en rent subjektiv Opfattelse. Man kan dog ikke underkjennde Betydningen af det statistiske Bureaus Opgivelser, og det er bekjendt, at Landstingets Udvalg havde forlangt Oplysninger i saa Henseende og fik det Svar, at paa de fleste Punkter vare Priserne nu ligesaa høie som, da man gav Tillæget, og paa andre Omraader højere; der kan altsaa ikke søges nogen Grund til Forandring i forandrede Eider. Men netop fordi Priserne ere de samme, var det en høj Grad af Skuffelse for de fleste Embedsmænd, at de, da den 1ste April kom, ikke fik noget Tillæg. Der er nu gaaet 4 Maanedes, uden at Tillæget er blevet udbetalt, og selv om Loven bliver vedtagen i Løbet af en Maaned eller saa, vil der dog gaa et Par Maanedes, inden Embedsmændene faae Noget; thi Beregningerne skulle, som bekjendt, først indsendes til Godkjendelse af Finantsministeriet. En stor Del af de Embedsmænd, der hidtil have faaet Tillæg, faae imidlertid Intet, hvis dette Lovforslag vedtages. Nu tilstaar jeg, at jeg vel aldrig havde gjort Regning paa, at det Lovforslag, der oprindeligt blev forelagt af Regjeringen, vilde blive ophøiet til Lov; jeg troede det saa meget mindre, som Lønningslovene vare forelagte til Revision. Men netop fordi jeg sølte mig overbevist om, at alle de forelagte Lønningslove ikke

wilde blive reviderede i denne Session, troede jeg, at man fra Thingets Side vilde være velvillig nok til at erkjende, at, saalænge man ikke kunde blive særdig med Revisionen, burde man blive staaende ved, hvad der har været gjældende i 5 Aar og derigennem har faaet en Slags Hævd. Jeg troede det, fordi det var stemmende med Billighed. Ikke desto mindre er man gaaet baade til at forandre Tillægets Størrelse og til at forandre Maximalgrænsen, uden at kunne anføre noget som helst Bevis for, at Forholdene ere forandrede, at i Virkeligheden Priserne paa Livsformsødenhederne ere gaaede saaledes ned, at man gjennem en Betragtning heraf kunde føre noget Forsvar for Nedsættelsen, være sig af Størrelsen eller Grænsen. Ser man nu hen paa de Embeder, for hvilke Dyrtidstillæget er strøget, altsaa dem, der ligge mellem 2,500 og 4,400 Kr., saa findes derimellem den langt overveiende Del af Hærens og Flaadens Kapitainer og Lige-stillede. Jeg vil ikke sige, at de civile Embedsmænd, der høre under denne Klasse, ikke i høj Grad trænge til Dyrtidstillæg, tværtimod, thi jeg tror, at, naar en Mand er naaet op til den Alder, hvor man oppebærer disse Lønninger, saa er det i Reglen netop i den Tid, hvor Hønenes Opdragelse og Unbringelse kræver Meget, men der er dog en Forskjel mellem de forskellige Embedsmænd, der høre ind under disse Lønningsklasser, som jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa. I de civile Etater er Forholdet det, at de fleste Embedsmænd efter at have tjent en vis Karrække rykke gjennem Alderstillæg op paa højere Lønninger. Noget Saadant opnaas ikke i Kapitainsklassen. For den ere Lønningene fastsatte til 12, 15 og 1,800 Rd., og Forhøielsen opnaas ikke gjennem tilbagelagt Alder, men gjennem Forfremmelse. Jeg maa dernæst særlig med Hensyn til de militære Lønninger henlede Opmærksomheden paa, at den militære Lønningslov af 25de Juli 1867, at den er forelagt til Revision ikke alene iaar, men at den har været forelagt til Revision i 8 Aar, uden at være bleven revideret, fordi man ikke har kunnet blive enig om en Hævsordning; men det vil vist enhver erkjende, at de Lønningslove, der ere fastsatte forud for 1870, ere gennemgaaende lavere end Lønningslovene efter 1870, og den Lykke, Militæretaten er stillet lige overfor, er den, at den har faaet sin Lønningslov, tidligere end de andre Etater og derfor har staaet længere Tid paa den lave Lønning og fremdeles vil blive staaende paa de lave Lønninger, fordi Lønningsloven først kan revideres, naar man bliver enig om Hærens Revision. Ser man derhos hen til Forholdene i Hæren, som de ere i Diebliffet, særlig for Kapitainer, saa maa det erindres, at det, der kan ventes naaet for den langt overveiende Del af Hærens Officerer,